

3. MJESTO

NEKE STVARI IZDIŠU POLAKO

MIHOVIL ĐONLE, ZAGREB

Motriteljstvo odrađuje svoje u ovo profittersko vrime. Uvirilo me da ga prokazuju, ono šta iščupaš iz sebe za pokazat pa se u te opet vraća pješke. Al to me nije spričilo kad san doša kući da pogledan lanac epizoda najnovije serije vrlo poznatog uslužitelja prijenosnih usluga, mada glavni lik samo visi s litice i izdrkava unutarnji monolog o duhovnosti fokusiranja i još uz to u pauzi od tog pokazuje slike sa školskog izleta.

Gledan ga s druge strane. One strane od anarkije. Je l' se ono tako poklapalo među našin krugovin ljudi. Mislin ja o drugoj strani ulice s kojeg san ga sinja i predalek je da mu pljunen neku glupost u facu. Jednon san to napravija jednoj divojci u osnovnoj, dok je prolazila namignua čisto u momentu pozdrava, ka bia san lagan, šta je ona svatila zadirkivanjem, tad već smo zabusali, i kikotala se kašn'je s prijama iza mojizi leđa bacajuć poglede ka meni jer nisan bija faca koja bi to tad znala sklopit do kraja i pažljivo škicat kakav tić cići u sklopljenin rukon. Ni simpatija, nit šaljivdžija.

Doduše, nije mi to bilo u namiri, al se činilo neugodnin jer san kužija šta su mislili i da ne spominjen da me nekon prilikon njen brat puka šakon iz vedra neba. Zanimalo me radi čega me pikira, možda jer san parija ovako u zraku. I to šta sad ova sićanja stoje tako blizu jednon drugon ne želin da mi sugerira išta. Ona se držala priče.

Prorađuje u meni osićaj objektnosti. Gazimo u svekoliko. Ko kad pljuneš sa Dželajina mista dolje na cestu.

Smija se Dželaja kad san to izvuka i pita me kol'ko i kako su to divojke gledale ukazujući na egocentričnost mojizi pritpostavljanja. Šalija san se: „vidljivost je za slabe i najjače, nemoj mi svudi ubacivat svist“. S pričon tad smo već bili u slipon crivu i umor je škropija nas u mraku, ali nije bilo nigdi za biti već pokopat se govoron i to smo svatili ka izazov. Zadnja rič je hrusla ka oraj prid tišinon.

Oćemo li opet jednu za jednu ih iznosit na liticu ko da su takozvane traume naše istorije govna iz nosa, ka šta smo ih onda redali na stol radi bogzna čega.

Prijateljevanja?

Ne bi reka da se tako mora izvući to. To raspančavanje tuđih izjava da vidiš samo dokle je drugi može izvest. To je bilo neko obostrano iživljavanje. Nakon rada na terenu umorno socijaliziranje se osjećalo kao obveza i polivalo pivon da živne. I ne znan koji kurac ga je navea da tako brzo poveže petarde iz šupe imanja u kojen smo odsidali na terenu s mojon pričon kako su mi dvojica sa sela bacila petardu u duksu gađajuće me iz zajebancije da vidu reakciju i kako su bezglavo pobigli nakon toga bez ikakve riči.

3. MJESTO

NEKE STVARI IZDIŠU POLAKO

MIHOVIL ĐONLE, ZAGREB

Šta je mislila da će se stvarno izvuć u šumu podalje od mista odsidanja i golih pleća nabacivat s petardon po mrčini. Golotinja ka sigurnosna mjera. Skinit sve šta dopušta da se bačene stvari ne lipe na nas. Utrčat u mrčilo podalje i bacat petarde. Instiktivno mirit razdaljine kol'ko bi jedno prišli drugon. Petarde ka granate buču u noći. Tražimo se u bljeskovin. Životinje zgužvane fleke u kutovin ka distorzija. Misliš da nosiš na licu šta su ova dvojica učinila.

Stoji Dželaja na parkingu iznad tunela.

Diže ruku u srednji prst pa ga izokreće u znak v-ea. Ka ono...

Ajmo ubacit jednu formalnu neformalnost.

Pere Dželaja svojin pogledon ovaj grad i ostaju samo oblaci tvarnosti, ka mrlje od loše prebrisane školske ploče, dok je sve ono napisano ostalo naučeno bačeno u njega ka u provaliju. Svojon pozornošću škaklje grad . Rasta je š njime pa ga uvjereni sintetizira. Šta je njemu je da se smekša prema zalascin i učinija si da mu je svaki ko rastanak jer je pokušava ugurat u nji svoje bitnosti da ih oliči, al zalasci ne trpe takva sranja. U njizi se triba gledat samo u nejasnom čuđenju. Nikad mu nije bilo ni na rubu pameti da će se dovest do toga i ne viruje da će ga to držati. Odbija u to virovat. Naće si on š čime uposlit svoje ruke, samo da ga to ne jebe. Al' sad je još na onom: klin se klinon izbija. Sad se još čini duhon. Drži u ušin slušalice kroz koje ništa ne pušta i sluša šušur koji se valja iza njegovih leđa u obliku skupine balavaca koji vise jedno s drugin. Sad bi bija tamo da je to misto ispraznjeno i spasija bi nas od ovih „pušti me da prođen“ trenutaka. Tamo bi bija ka vata u pupku.

Nit skrećen, nit zastajkujen, nastavljam dalje držeć ispod ruke kruv nakon šta san obigra i do dežurne ljekarne u majci, havajkon i šlapon. Vidi se da san izaša iz paučine svakodnevnice. Vidi on da ne otpozdravljan, već da se pokrivan rukon. Čudo je i šta smo se ubrali jer toliko smo bili daleko da sam osića, kako da kažen, da se naprežemo da se vidimo. Ne iden mu u susret pa i različita žurba ljudi gura na apstrakciju prostor između nas te se držimo za neki komadić potopljenog dana. Neki veličine šibice jer i te veličine je normalnost.

Normalnost je kompaktna.

Fiksira san pogled na njemu da iščitam šta se da ko da ću bogzna šta iščitat. Moga san se pravit tutle i nastaviti gledajući svoja posla. Obradit ću ga digresijema, ostati će obrađena kobasica u mraku spremna za sutrašnju akciju, i sve radnje bit će u službi.

Svižina ulazi piron vitra kad ga osvistiš sa sto tona tajnih klikova živaca na ovo lipansko sumračje. I vidin da se Dželaji maj'ca i kosica malo melja.

3. MJESTO

NEKE STVARI IZDIŠU POLAKO

MIHOVIL ĐONLE, ZAGREB

Kažu da najbolje radi kad protektorski skružiš krajeve kvarta omeđene ceston, kažu da peć kvarta tad malo odane. Dželaja stoji toliko daleko da na moje pokretačke pizdarije ni ne mora trznit zjenu. Jedino šta me drži je moje tijelo raspleteno u konac i spremnost da ga povučen dva puta ka znak da me se triba vadit. Konfesija na konfesiju i želja da presičem toliko istine i da istričnin ka zec u grmlje. Duh mi igra, a stvari ostaju, ostaju, ostaju... Sve taknute. Rastjeruje se radnja i od njega i od mene da ostanemo samo opet on i ja u intimi. To je bio njegov teritorij za pričat, tu je žestoko obigrava sa potencijalnostima. Bivat u masi značilo mu je biti funkcijer.

Poistovjećujen se sa zalaskon jer zamirem iz njegova pogleda ko šta on pušta zalasku da odvlači svo prisustvo iz njega i uz osjećaj jedinstva, bavi se nekon konkretnon sitnjarijom.

Komadi sićanja prilaze ko prosci podobno pokazujući svoje razoružane ude i ka da govore da bi se moglo š njima još pošibat. A ja razmišljan o svin tim našin igram s kušinima i pridstavljan se. Čine me da virujen da san mu š njima u ovo sumračje izbija prozor kroz koji je tija izdisat još jedan zalazak i znamo da bi obojica najradije da se amorfni ulomci stakla samo sliju na jedno veliko ništa, a to ti je unde di građevinari šutu priko oka iskriću između Prinče i Cetine kraj 'Lebića njiva. O njiovoj amorfiji već bi on programija, vrteći ih po rukon i izlega bi se koji tić iz te iluzije ruku, baš onakav kakvin ga sad činim.

Svitla ovog grada s njegova mista gledana bi tribala bit ka čvilje na licin tih adolescenata iza njega. Autonomna, sama za sebe, okriljena noći ka kožon tako da svako dobije baren dvaput priliku za proc čist kad se zaputi, otvara se litanija.... Zjape usta. Virujen da smo ih obojica gasili pljeskon. Drhtave lampe. I smijali se kako slušaju, mada to rade i bez nas. To sumračje u kojen sa ga sinja, u njem san treptajon zapira čarke. Nije mi se dalo razigravat koliko nježan može biti moj dodir. Mi zabusani.

Neki klinjo skuplja granu kraj škovaca i maše š njome. Drago mi je da i u gradu još ima onih šta tako srastaju s okolinon u odrastanju. Šta god to značilo. Neću se kunit da me s tobom vežu misli o sazrivanju ka sintezi svih tizi izvađenih sranja iz pamćenja. Uvik san radija magareće puteljke između onog šta bi se zvalo „ne stavljeni na mesto“ i pamtija bi taj raspored ka svoj kreativni nered u kojen je jasnija bliskost sa stvarin. Ako bi se i izgubija među tin puteljcima i stegla bi noć, u dnevnoj našlo bi se mesto za postavljanje šatora navlačeć deke priko stolica. Već izlazin u predstražje ramišljajući o umitnin svitlin, dok sunce još izdiše.

3. MJESTO

NEKE STVARI IZDIŠU POLAKO

MIHOVIL ĐONLE, ZAGREB

Jednon ću produžit korak kraj tebe nakon najlinijeg kima glavon, ka ono: da, tu si, odnekud te se sićan, na nekon polju mi se otireš o maglu i krivija bih se na misec da to nije svrnuti naturalizam par ekselans koji tolko skreće ka zidu, ka zgradi, busenjima šta natkriljuju prolaze, da, osim šta se ponašan ka njegova definicija, pari ko da se klanja.

Gura me osjećaj prisustva kod Dželaje ka busenjima, ka zgradi, ka zidu. To su valovi i ja san dio obale, ovako sasvin dovoljno nasukan. Toliko da razmeljat ću se od nešta tako i postat bačeno ime bombaša grafitera koje se traži u nejasnoći toliko da je postalo krajnje samo vizualna stvar. I nevažno je šta se tako ulazi u moj kvart kojen ulice traže skupine ljudi šta nemametno mrmonje ka da će baš sad reć najsuvlju istinu koja se može reć samo suvin glason di rič ispadne ka pasja nužda i onda ju je lino podignit jer ionako, ako se digne, triba je plastificirat i obisit na zid. Obojica virujemo u tu svetu povezanost stvari i ne zbraja nam se lakoća toga šta je međ nama, jer pogled se već ogreba priko drvoreda koštela, uličnih lampi, rubova zgrada da bi sad zborija o tom di mi točno jesmo.